

af Lovforslaget ikke glemme, at der er et Spillerum fra $7\frac{1}{2}$ til 15, og at det ikke ubetinget er 15 (Afbrydelse); ja, jeg har jo ikke Ansvaret for, hvad Kommunen vil foretage sig, jeg skal kun staa til Ansvar for, hvad Loven indeholder. Men lad os nu antage, at denne Ejendom om 14 Aar faar den højeste Belastning, nemlig $1\frac{1}{2}$ pCt., det vil sige 13 372 Kr.; af Gammelskat bliver der nedfældet 1 468 Kr., og Ejendommen vil saaledes have faaet sin Skat forøget, naar 14 Aar er gaaet, fra 2 568 Kr. til 14 850 Kr.

Det er naturligvis en meget betydelig Forøgelse af Skatten, og hvis man standser sine Oplysninger om denne Ejendom med blot disse to Tal, hvad den svarer nu i Skat, og hvad den vil svare om 14 Aar, har man naturligvis givet et Eksempel, der kan anvendes imod Lovforslaget. Men hvis man fortsætter med at give Oplysninger, tror jeg, at Virkningen vil blive noget anderledes. Det er jo ganske klart, at det nuværende Skattegrundlag i sig selv indeholder en stor Uretfærdighed overfor Beboelsejendommene, altsaa Lejlighedernes Betalere og Indehavere, i Forhold til Strøjejendommene. Forholdet er dette, at Beboelsejendomme nu som Regel maa svare ca. 8 pCt. af Lejeindtægten i Skat, men den Ejendom, der her er Tale om, svarer ikke mere end 4 pCt. og det til Trods for, at Driftsudgiften til Ejendommen naturligvis er forsvindende lille i Forhold til Lejeindtægten i Sammenligning med, hvad der er Tilfældet ved almindelige Beboelsejendomme, hvor der foruden Skatter maa regnes med, at mindst 20 pCt. af Lejeindtægten gaar til Vedligeholdelse, Renholdelse, Afgifter for Vand, W. C. o. s. v. Hvis man tager Skatten i Forhold til Grundværdien for saadanne Ejendomme, som her er Tale om, og almindelige Beboelsejendomme, er Forholdet dette, at i Forhold til Grundværdien svarer en almindelig 5 Etages Beboelsejendom 3—4 pCt.; men den Ejendom, her er Tale om, svarer ikke mere end 3 pro mille, altsaa 10 Gange mindre i Forhold til Grundværdien.

Dette Eksempel illustrerer paa tydelig Vis, at de nuværende Beskatningsforhold er i høj Grad uretfærdige og i Virkeligheden ogsaa er uholdbare; den forældede Beskatning, vi har, navnlig i Byerne, og ikke mindst her i København, favoriserer Strøjejendommene, de Ejendomme, der paa Grund af hele den Udvikling, Landet er undergaaet, og som navnlig Byerne er undergivet, har haft en ganske overordentlig

stor Fordel. Hvis man nærmere undersøger denne Ejendoms Historie — og det er ikke den mindst interessante —, vil det vise sig, at denne Ejendom paa en enestaaende Maade er blevet begunstiget af den almindelige Udvikling, som jeg her løseligt har omtalt. I 1913 blev den købt for 775 000 Kr. 10 Aar senere, i 1923, forrentede den 1 250 000 Kr. Ejeren har altsaa i Løbet af 10 Aar haft en Formuegevinst paa denne Ejendom af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., foruden at han har faaet den aarlige Forrentning af Værdien. Før 1913 foreligger et Salg af Ejendommen, som jeg vil omtale, nemlig i 1896. Da blev den paagældende Ejendom betalt med kun 300 000 Kr. Fra 1896 til 1913 er der altsaa ligeledes en Gevinst af en lille halv Million Kroner udover den aarlige Forrentning. Jeg tror ikke, jeg behøver at give denne Ejendom en yderligere Omtale for at dokumentere, at denne Ejendom som Eksempel paa, at dette Lovforslag skulde være utidigt, aldeles ikke duer.

Naar man vil til at illustrere, hvilken Forskel der kan blive i Beskatningen efter Lovforslaget paa visse Ejendomme og i visse Byer i Forhold til den Beskatning, der nu er, kan man ikke se bort fra Bestemmelsen i Lovforslaget om, at der er en 14-aarig Overgangsperiode, og at der desuden er et stort Spillerum. Man kan ikke uden videre anvende den højeste Procent; man maa erindre, at Lovforslaget indeholder en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen skal bestemme, om det skal være den lavere, eller det skal være den højere Procent, og det gør dog en Forskel, idet den højeste Sats er dobbelt saa stor som den laveste.

Man har sagt, at dette Lovforslag ikke kunde bevirke, at Kommunerne vilde sætte deres Skatter ned. Det vil altsaa sige, at Skatteyderne aldeles ikke derigennem vilde faa nogen Skattelettelse paa anden Maade. Dertil kan man i Virkeligheden hverken svare det ene eller det andet, for det ved ingen noget om. Derimod ved man med absolut Sikkerhed, at det, Kommunerne udskriver paa fast Ejendom mere end nu, behøver de ikke at indskrive paa Formue og Indkomst. Det er indlysende og klart, og hvis man i Almindelighed har den Opfattelse, — og det har man vel nok fra alle stærkere Kritikers Side —, at Kommunerne ikke tragter efter at faa deres Skatter forøget og ikke tager andre Indtægter end dem, der er strengt nødvendige, saa er det udenfor al Tvivl, at Forhøjelsen af Ejendomsbeskatningen paa en eller anden Maade vil føre til